

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B.^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B.^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 9

Gotheborg. Söndag d. 27 Aug. 1848.

3 Qvar.

Nekrolog.

Jöns Jacob Berzelius, vetenskapsens heros, föder-
neslandets triumf, Linnés jemlike, har gått till
hvila, och det är i minnets värld allena, han nu
står att återfinna.

Den prestslägt, utur hvilken B. stammar, ha-
de till ättfader Bondeu Jöns Håkanson (f.
1612), genom sonen Bengt Jönsson († 1710),
som efter frälshemmanet Bergsäter i Motala
socken först kallade sig Berzelius, farfader åt de
trenne bröderna, prestmännen Nils Berzelius,
Jöns Berzelius (f. 1700) och Henric Berzelius. Af Jöns föddes
(1743) sonen Samuel, Collega Schola i Linköping och d. 29
Aug. 1779 fader till den store vetenskapsmannen. Modren hette
Elisabeth Dorothea Sjösteen. Barnet föddes i Wästerfunda
by, wid foten af Omberg, i Wästerfunda annexförsamling.

B. erhöll dels i en stjuvaders, dels i andra släktningars hus
privat undervisning ända till 1793, då han, ehuru af läraren
ansedd nog underbyggd att undergå studentexamen, sticades till
Linköping att blifwa Gymnastik. Men han fann sig der af fö-
reläsningarne ha ingenting nytt att lära, utom af lektorn i na-
turalhistorien och medicinen, Hörnstedt, åt hwars vetenskap han
också, med försummande af nästan alla andra lectionstimmar,
hängaf sig. Därför, när han 1796 affärdades till Upsala, hände

Jöns Jacob Berzelius

honom den ovanliga skynsen, att från den förste flyttas ned till den sista bland dem, som då lemnade Gymnastik, och att nödgas föra med sig ett testimonium, som i alla afseenden war honom emot, och blef den första jemförelsepunkten mellan honom och Carl von Linne.

Hans vetenskapliga och embetsmannabana war, i korthet sagdt, följande: Student 1796, underläkare i Medici 1799, disputerade pro exercitio 1800, ("Nova Analysis Aquarum Medeviensium"); 1801 medicinae Candidat; och Licentiatexamina; 1802 disp. pro gradu ("de electricitatis galvanicæ cel. Volta excitæ in corpora organica effectu"), s. å. Med. et Pharm. Adjunct i Stockholm (en för honom af Collegium medicum enfom inträttad plats); 1803 förrättade hofmedicinstyrelsen å Drottningholm, samt blef läkare wid Bernerska Brunnsläkningen; s. å. förordnad att föreläsa Pharmacia Profesionem; 1804 Medicinae Dr.; 1805 fattigläkare; 1806 lärare wid Krigsakademien; 1807 Medicina och Pharmacia Professor i Stockholm, s. å. stiftades af honom, jemte några andra, Swenska Läkaresällskapet; 1810 Afesor i Collegium Medicum; 1812 reste till England; 1817 ledamot i kommittén för undersökning af den Animala Magnetismen; 1818 sekreterare uti Vetenskapsakademien, och snart derefter Professor wid Carolinska Institutet; 1822 utländska resor, hvarunder han undersökte hellsowattnen i Serlsbad, Köpfitz och Königsmart, och hemkommen, uppgaf konstruktionen af apparaten till artificiellt Carlssbadersvattens tillredande; 1823 Riksdagsman; 1824 vetenskaplig resa till födra Norrige och Rengöberg; 1825 ledamot i den stora uppfostringskomittén; 1827 och 1828 resor till Preussien och Lyskland; 1830 resa till naturforskarmötet i Hamburg; 1831 afsted från Pharmacia Profesionem; 1837 resa till Köpenhamn, der han bewisade naturforskarnes möte.

Och den ryktbarhet han vann, swarade mot hans förtjenster. Häröf wittna äfwen, i sin mån, de utmärkelser, hvarmed han öfverhöjades. Redan 1805 erhöil han Afesorstiteln, kallades 1808 till ledamot af Vetenskapsakademien och 1810 till dess Präses, erhöil af samma Akademi från och med 1811 ett underhöd för sina kemiska forskningar af 200 Rdr Vko årligen, 1815 R. N. D.; 1818 ablad och under N:o 2,276 å Swenska Riksdarhuset introducerad; 1820 öfverlemnades till honom af Brüksocieteteten en guldmedalj em 50 dukaters wigt och en lifstidspension af 500 Rdr årligen; 1821 Kommendör af Wasa-orden; 1824 tilländes honom från Unwersitetet i Dorpat ett hedersdiplom såsom Magister; 1829 Kommendör af Wasa-Orden med flera forset; samma år Hedersledamot i Witt.-Hist. och Antiquitet-Akademien, och dess präses 1830; 1842 Officer af Franska hederslegionen; 1833 Riddare af Rysska S:t Stanislai-Ordens andra klass; Friherre 1835, och bland Friherrnar å Swenska riksdarhuset introducerad under N:o 386; 1837 En af de 18 i Swens-

ka Akademien; 1838 Riddare af S:t Stanislai-Ordens första klass och Kommendör af Sardinska S:t Mauritiis och Lazarus-Orden; 1847 Storkors af Danska Dannebrogens och wid ordens inkiftelse, Storkors af Norska S:t Olofs-Orden. Han war dessutom äfwen Riddare af Preussiska Förtjenst-Orden för Wetenskap och Konst, af Röda Örens Ordens andra klass, af Belgiska Leopolds samt af Hannoveriska Guelpher-Orden.

Den 19 December 1835 inträdde han i äktenkap med Elisabet Poppus, dotter af s. d. Presidenten och Stats-Rådet, Herr Gabriel Poppus. Det war just på bröllopsdagen, han af Konung Carl Johan upphöjdes i Friherrligt stånd och emottog en egenhändig, hetskonfande skrifwelse.

Under många år har Berzelius, i följd af någon explosion uti hans laboratorium, lidit af en nästan beständig och häftig hufvudvärk. Enslidne winter träffades han i nedre extremiteterna af en förlamning, som ansågs obotlig och oemotståndlig; men han motstod den lifswäl mer än en ett halft år, och blef betydlig förbättrad. På dagen d. 20 nästl. Juli insjuknade han äfwo, på så allvarigt sätt, att någon räddning icke mer war att hoppas, och den 7 Aug., omkring kl. 2 på morgonen, inslurade han sitta i den sista sömnen.

Swad han war såsom wetenskapsman, är werldskänt; kemisternes konung och i flera afseenden kemiens fader. Hans förtjenster på detta område äro så mångfaldiga, att de swårigen kunna uppräknas. Kemiens utveckling beredde till ganska stor del af hans upptäckter och åsigt; det gifwes ingen gren af denna wetenskap; hwilken ej blifwit af honom bearbetad och utomordentligen rikad, och hans arbeten äro så talrika, att man knappast fattar, huru en enda man hunnit utföra så mycket. Desså är han den ende Swenske wetenskapsman, som i utländningens ögon intagit den höga plats, Linné fört innehade, och från alla länder strömmade till honom adepter i wetenskapen, för att under hans ansucier och biträde närmare intränga i dess hemligheter. Många af dem, som inom kemien sedan wunnit europeisk ryktbarhet, hafwa varit elever i hans laboratorium. Swarken de, eller hans älskade wetenskap, eller Sverige, som fått äran att wara hans fadersland, skola någonsin förgåta hans namn.

(St. T.)

Småhandel i Paris.

Kl. 1 på morgonen, just som den stora staden gått till hwila, hör man på gator och torg ett underligt, förvirradt dån. Med detta buller börjar småhandlarna på torgen och allmänna försäljningsplatserne sitt dagwerk. På torgen sofwer man aldrig hafwa de sista köparne wäl lemnat platsen, så börja åter de för-

na att intaga deras plats. Man får ej föreslå sig att dessa handelsplatser "Marchands" ligga i stora förlager; några kapvar potatis, ett par bundtar löf, några tjog ägg, ett par skåpund smör är ofta deras hela lager. Af dessa köpmän tager det oberoende folket sina förnödenheter. Bland dem spela mjölkförsäljerskorna en betydlig rol. De komma från de nästgränsande träfaterna, med sina åsnor, hvilka äro belastade med blåckkärl, som innehålla mjölk, och några kruor, uti hvilka skall vara grädda. Sedan de aflastat åsnan och fört henne undan, uppsöker en hvar sin plats och sätter sig ned bredvid sitt blåckkrus, stelt öfver godheten af den med watten döpta mjölken. Man skulle tro, då man ser en sådan matrona komma, att hon kommer försent, så tytt och stilla är ännu allt; men knapt har hon satt sig, så öppnas alla dörrar i grannskapet och köpare och köparinnor komma i tusental. Alla vilja hafwa mjölk på samma gång och öfverhoppa mjölkhandlarskan med en ström, af ord. Men denna låter sig ej deras föras i sitt lugn, utan mäter och mäter, tills hennes kärl äro tomma och alla hennes kunder fått sin andel.

Vi föreställa oss en sådan mjölkhandlarska. Hon har fått sin mjölk och gräshver med förtjusning i de infasierade löspenningarne. Hela werlden ligger för henne i ett rosenfärgadt skimmer; hon underhåller derföre en glad konversation t. ex. med den ståtliga bagaren, som ställt sin brödforg bredvid henne, för att stämta och prata med den feta mjölmadamen.

Till middagen behåller småhandeln sältet. Nu wafnar det stora Paris, larmet stiger mot himlen. Den stora handeln blir nu verksam och fördunklar den mindre, såsom solen fördunklar månen.

Småhandeln fortgår i wiða afseenden äfwen efter middagen, och finner i handeln med kontramarker wid theatrarna ett nytt föremål. Kärleken för theatern är wäl ingenstädes större än i Paris; men Fransmannen är ertelig, tiden blir honom för lång på theatern, han går ut, säger sin kontramark och söker att skaffa sig nöje på annat håll. Emellertid kommer en annan, som finner allt tråkigt utom theatern och önskar se en pjäs. Han köper följaktligen det nyå förut till marchand de billets auktat inträdeskortet och kan då mot 50 a 60 procent. nedfattning få höra en ypperlig pjäs, förtjusad af en "gudomlig" sångeriskas röst eller af dansöfvens pirnetter. Ett ibland de egnaste dragen af franskhet spekulationsfume är afsttrandet af plats i quenen t. ex. wid ingången till theatrarna. Dessa öppnas wäntigen kl. 6, och om det är någon ny och gonterad pjäs, som gifwes, kan man wara förwifad, att redan kl. 3 se stora samlingar af theateråskare. Man ropar: il faut faire la quene, och hela werlden ställer sig upp i en linje af två mans djup. Nyja skaror ansända och måste hålla till godo med att ansuta sig till quenes nedra ända. Billettspekulanter urakflåta ej att instrua sig

och detta wanligtvis så tidigt, att de få de bästa platserna i quenen. Will nu någon hafwa fördelen att slipa trängsel wid ingången till theatern, då portarne öppnas, och att wälja en fördelaktig plats uti theater-salongen, så tillsätter han några sens och får då intaga det rum i quenen, som spekulanten reserwerat åt den mestjudande.

Turkiskt sätt att ära en Gäst.

Wäl telt stebblad — berättar en resande — af hwilka jag af pur artighet måste äta mer än jag förmådde, och som af brist på win blefwo ännu osmakligare, följde med stor hastighet på hwarandra. Då en pans inträdde, började jag andas ut, i det jag trodde min matnygift wara slut, men till min stora förträckelse framfattes en stäl pillan, som alltid utgör sista rätten. Då jag sedan min brudom ej kunnat fördraga ris, så uppväckte lukten af denna tjocka, feta spis ordentligt illamående. Gade jag ej behöft förtära deraf mer än en ringa quantitet, så skulle jag prifat mig lycklig; men en hårdare pröfning förestod mig: Paschan stak sitt finger djupt ned i masan och upphentade en tämlig quantitet, som han, osmakligt nog, hoprullade till en kula. Jag förwånades och trodde ej annat, än att den läckra biten war bestämmd för hans gem. Det war min lycka, att jag ej anade dess rätta bestämmeelse, ty blotta tanken derpå skulle upprört mina inelsswor, och det hade varit mig särdeles ofärt, att inför så många wittnen wara nödsakad begä en oartighet mot det gästfria folket. När Paschan en stund rullat klumpen, sträckte han sin torra hand öfwer koppen. Jag wet tillbaka, men han följde efter och stak kulan i min öppna mun. Jag slök den med ett slag förtwiskan.

Det kallas att ljugna.

I Sibirien funno wi, berättade någon, som albrig varit der, en man skaffusen i isen. Der hade han legat sedan 150 år, efter hwad wi sedan fingo weta. Hans sista ord före infrysandet war: "Här är för . . ." Widare kunde han ej fortsätta den påbegynta meningen, ty han stelnade midt i ordet. När wi ändtligen hunnit upptäa honom, löste sig hans af kölben bundna tunga och han fortsatte då . . . "bannadt kallt här".

Ållemæsteste Efterretninger
fra
Krigsskuepladsen Schleswigholstein,

fortalte af

Herr von Münchhausen i Hamburg.

Nr.

3.

Den danske Armees totale Niederlag in Slesvig!

Slesvigland behøvede blot "at komme, see — og seire"! accurat wie Julius Cæsar.
Dänen tilbøge, und wir haben holdt Ord. Bei Hadersleben draf wir Dänenblut istedeffor Morgentasse; in Apenrade spiste vi alle vore Hænder til Middag, und den hele Rest til Aften in Hensburg, so at der ifte blieh Jens paa Jens tilbage von hele 200,000 danske Jæns'er. Da vi dreve alle die übrige paa Flucht til Schleswig, glemte wir in Hastværket vore Rugler und Frugt in Hensburg — der var nicht Tid til at vende om für at høle det. Vore tydske Brødre vare doch ifte raadvilde: für hurtigere at kunne forfølge Hænder, klædten sie sich paa Flugten ab lige til das baare Schœin und sendte die Danse en fürchterlig Ladning von Gevärer, Säbler, Patronenfäcken, Buxer, Stiefeln, Strømper und so weiter lige ins Gefsch; en so uvant Salve kunde Hænderne nicht modstaæ, aber spredtes ab til alle Seiten wie Fluert af en Kohale. Überall, hoor vore seierrige Schaarer drog frem, plantede sie bei trefarvede Banner, der bar denne Einschrift: G—N—D—E! — dat will lige so meget som: "Gedenke nur an deutsche Einheit!"
(Børsenhalle, 10ten April.)
(Corfaren.)

Undt webergäldt med Godt.

En Lord Ludworths älsklingshund hade genom sin wana att förfölja de närboende böndernas kreatur förlorat sin herres gunst, och då en dag en af landfolket kom till lorden, med en gumse på skuldrorna, som hunden dödat föregående natten, befalde lorden sitt folk att stjunta hunden. Han wäntade att ej mer få se honom wid sin återkomst från en spatsertur, som han stod i beredskap att företaga. Straxt derpå gick han ut, och för hunden wore nu blott så snader öfriga att lefwa på. Så knapt tillfuren denna tid än war, begagnade han sig af densamma. Hunden war nog firtrogen med tenen i sin herres röst, för att antaga att ännu någon förhöjning war quar att återwinna hans unnesk. Han tillgryp då det enda wäl, han hade emellan lif och död, och stred emot kl. 5 på afionen. När lorden återkom, frågade han, om hans besällning blifwit efterkommen, och fick då det besked, att man sedan en timma förgäwes sökt hunden öfwer allt. Hunden war försvunnen.

Ett år härefter gjorde lorden, beledsagad blott af en tjenare, en resa i Skottland och såg sig under ett ewäder nödsakad att söka ett från wägen aflägsset herberge, som war beläget på en slätt. Wid lordens inträdande i huset, syntes wården och wårdtinnan förwånade; på de enklaste frågor swarades förwitradt och ofammanhängande och snart talade de ihst med hwarandra. Andtligen införde de honom i en liten kammare, der han skulle spisa, antände en eld och anrättade, hwad huset förmådde.

När pigan wisade sig, genomfor en darrning hela hennes wäsen, och man såg, att hon blott med ansträngning förrättade sina göremål. Lorden såg allt detta; men då han tänkte på, att hans tjenare kallade honom Mylord, och att en så förnam person såslan kom i detta aflägna hus, förmodade han, att förlägenheten öfwer ett så sällsynt besök wäl hade gjort det ensaldiga folket ängstiga.

När lorden satt till bords, hände honom en stor öfverraskning. Hans hund infom. Himmel — ropade lorden — ser jag dig åter, mitt trogna djur, och på detta ställe! Hwilket under, hwilken hällig händelse! Han wille smeka hunden; men denne drog sig tillbaka, teg en allvarsam uppsyn och påstode på ett tillfälle, då dörren öppnades, att aflägsna sig.

Såsom lorden nu ersör, hade hunden med några bostaps drifware kommit till herrberget. Allenshund han hade såriga fötter, quarstämade han. Sedan denna tid hade han quarblifwit. Uppwaksaren försäkrade, att han aldrig sett ett så godt och fremt djur.

Lorden, som wille bryta upp tidigt på morgonen, fick af pigan anwisation på sitt rum. När han gick igenom det rum, som led i förbindelse med matrummet, öfverraskade han wården och

wårdtinnan, som wore i lifligt samspår med tre, i flera papper klädda karlar. Dessa karlar syntes hafwa blifwit anfallna af stormen och nu här wisja starka sina krafter, ty wården och hans hustru rådde dem brännwin. När lorden wille följa pigan och sin tjenare in i rummet, märkte han ett hästigt morrande, som syntes komma från trappan. Mylord, der är hunden, ropade tjenaren. Han wisar sig end emot främmande, sade pigan, men han bis ej.

Men i det de wälfades närmare intill dörren, åtnöjde sig hunden ej mer med att morra, utan började skälla af alla krafter. Men då stikan strängt tilltalade honom, lät han dem inträda, och betjenten följde henne, under det han lyfte sin herre. Lorden ropade nu hunden wid namn; och sedan han flera gånger smekt honom på det sätt, hwarwid hunden förr war war, stegade han den hand, hwars smekningar han så länge saknat. Han satte sig ej längre emot sin herres inträdande i sofrummet, blott när pigan aflägsnade sig, morrade han hästigt, som dock syntes mer wara wrede än motstånd. Pigan steg med samma hast och samma förlägna wäsen trappan nedför, som hon förrädt sedan lordens ankomst.

Lordens uppmärksamhet afwändes derigenom, att han blott hade sin hund i sigte. Denne aflägsnade sig utan all anledning några steg från dörtröskeln, sedan han smekat sin herre, och i ett språk, som endast saknade ord, utvecklat de starkaste öfvertalningsmedel, att likasom så sin herre att följa sig, då han gick trappan utföre. Lorden hade ena foten på trappsteget, när hunden fattade i hans rockfört med tänderna och drog honom med mycken ansträngning, under tecken af en liflig tillgifvenhet, men tillika af förfräddelse. Han tyktes förklara den allmänna förwirring, som rådde i huset. Det arma djuret förnyade sina försök, gned sitt hufwad emot sin herres kläder och beswarade smekningarne af hans hand med en uttrycksfull blick. Midt under dessa bewis af sin ömhet gnydde han på ett sätt, som ej kunde undfalla lordens och hans tjenares uppmärksamhet. Om jag sammantäknar allt, sade lorden, anar jag, att här föregått någon förbrytelse.

Äfwen jag tänkte reban ditåt, sade betjenten, och jag önskade att Ni heldre wille låta oss blifwa wäta in på kroppen, än att wi skola dröja här längre.

Det är sant, swarade lorden. Hwar sofwer du?

Öfwan Er, Hr lord, swarade tjenaren, i en liten kammare, till hwilken en trappa för ifrån detta rum.

I detta fall går jag till sängs. Wi äro ej utan försvarsmedel, och hwem af oss, som hör något mistänkt, meddelar det åt den andre. Kanste är alltsammans blott en följd af war utbildning.

När betjenten lemnade rummet, lepp hunden till dörren såsom åstundade han, att hans herre skulle följa honom, och werkligt

syntes han uppfordra honom att utgå. När lorden gjorde några steg åt dörren, hoppade hunden af glädje emot honom; men då han såg att lorden gick till dörren, blott för att tillstå den, uttryckte han listigt sin nedslagenhet.

Det var nästan omöjligt att ej manas af så omistänliga omständigheter; men lorden blygdes att låta det bekomma sig. När han såg att hunden ville blifwa hos honom, lagade han i ordning en hädd åt honom och gick sjelf till sängs. Men hvarfen han eller hunden tillstöt ögonen. Hunden steg upp gång efter annan och gjorde några slag i rummet, sedan kom han tillbaka till lordens säng och utstötte slagande ljud. Slutligen föll lorden i en djup sömn, ur hvilken han snart wäcktes genom hundens, som af alla krafter krassade på dörren, wisade tänderna försökte att bita och utstötte ett wildt tjutande. Lorden, som lagt sig i kläderna, och så att säga under wapen, ty han hade två pistoler bredvid sig, sprang genast upp.

Regnet hade upphört, wädrer hade blifwit lugnt. Men hunden låt ej lugna sig, och då han såg att hans tafar ej förmodade stäffa honom inträde i kabinetten, försökte han att bita fönder dörren. Det war otwifvelaktigt, att orsaken till faran, af hwad art den än måtte wara, fanns på detta ställe; likwäl bød klosheten att ej öppna; också war det swårt, då flere föremål inifrån hindrade detta. Förnyade slag hindrade på kamardörren och en stamma ropade genom nyckelhålet: "För Guds skull, Mylord, öppna för mig." Lorden som igenkände sin betjents röst, släppte honom in. Allt synes lugnt, ofwan och nedan, sade han, och jag har ej sofwit hela natten; hwad för ett raseri kan då hafwa angripit hunden! Det skulle jag äfwen wisja weta, sade lorden, i det han med wald inflog kabinetts dör. Knappt war den öppnad, så instörtade hunden med otrolig hast, efterföljd af lorden och betjenten. I detta ögonblick stodde ljuset och mörkret hindrade att se det ringaste. Lorden affjöt en pistol, för att göra larm; i samma ögonblick skrek hunden af smärta. O himmel, jag har träffat min försvarare, utropade lorden, gripen af sorg och grämsle. Han stundade på, för att söka ljus, då wården inträdde med ett brinnande ljus och med förwånad men frågade efter orsaken till larmet. Äfwen andra personer inträdde i rummet, men lorden, utan att swara på deras frågor, gick in i kabinetten, för att stäffa sig kännebod om sin hunds tillstånd.

Dörren är öppen, ropade wården; wi äro förrädda. När lorden wille intränga i kabinetten, kom hans tjenare emot honom med de tydligaste tecken till försträckelse. Mylord, hwilka försträckliga saker har jag ej sett! Och i detta ögonblick föll han sanslös omfull. Innan lorden inhämtat anledningen till hans försträckelse och upplystat sin trogna tjänare från golfwet, lemna de den arme hunden kabinetten. Men knappast war han kommen till det ställe, der hans herre stod, så föll han på sina fötter, höll,

utan att gifwa aft på sina sår, ögonen fastade på kabinetts dör, och syntes dermed wille antyda, att hela hemligheten ännu ej war uppenbar.

Försedd med betjentens pistoler trängde nu lorden in i kabinetten, efterföljd af hunden, som höll sig tät efter honom. Någa betraktande allt, såg han i en wrå en öppning, som stod i förbindelse med herrbergets gård, och på en trädställning en stor sack och blodspår, som härrörde dels från hans farade hund, och ännu woro friska, dels syntes wara äldre. Hunden upprusade på sacken och försökte framslåpa den, Uppmärksam gjord på denna samman, halp honom lorden att framslåpa den i kammaren, öppnade den, och hwad fann han? En menniskofrott, med afsturna lemmar, war deruti inpackad. Hunden luktade ännu en gång på liket och betraktade sin herre med blickar, hwilka uttryckte hans tillfredsställelse öfwer att hafwa upptäckt orsaken till sin oro.

Undersökningen uppdagade, att natten förut en resande ankommit till herrberget och der blifwit mördad, i samma rum och på samma läger, som man anwisat lorden, på hwilken samma öde wäntade.

Hunden, som på ett så underbart sätt räddat sin herre, beledsagade honom fortsarande. En tacksam familj smekningar, såsom och ett af ingenting afbrutet lugn och företräden af alla slag bleswo den trogna hunden till del, ända till hans lefnads slut.

Engelsk Fönsterfatt.

Den engelska fönsterfattan (hvars affassande Lord Duncan föreslagit) bles påbuden år 1695. Från denna fatt äro endast sådana hus undantagna, som icke hafwa mer än sju fönster. Och deraf kommer det, att hwarje hussegare tillmurar så många fönster, som möjligt, för att undandraga sig denna tryckande fatt. På detta wis är det öfwer en half million hus i England som ingen fönsterfatt betala. Andra, t. ex. universiteterna och essentliga byggnader, äro äfwen derifrån undantagna. Detta castadt inbringat denna fatt staten årligen 1,600,000 pund.

Med detta nummer följer Musik-Bilagor N:o 6 och 7.

Den hamborgske Orlogs-Marines Matroser.

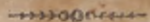

Fra en "agtet Haand" have vi med sidste Post modtaget tolv-
de Tegninger af den blutjunge tydske Marines Orlogsgaster.

"Der er noget genialt", fortæller den "agtede Haand" "ved
alle vore Marineforetagender. Ikke alene Skibene ere geniale;

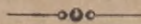
men de ere ogsaa genialt armerede, ligesom ogsaa Mandfabet,
der bestaar af lutter Genier, see særdeles geniale ud. De ad-
skille sig fra alle andre Søfolk i Verden derved, at de aldrig
have været tilsees, hvilket ogsaa er meget genialt, og ved deres
ultrasgeniale Costume." (Corfaren.)

— Tydske Mittel begynder nu at give lidt bedre Kjøb, —
inte fordi han er bange — Gott bewahre!

men — af pure Edel-
modighed og Fredsommelighed. (Corfaren)

Apotheose.

"Farvel, Farvel! og Tak for den Tid vi have kjenbt hoeraus-
dre. Vær saa god at hilse Fruen!" (Corfaren.)

